

Den glömda generationen

Känner någon Mikael? Om svaret är nej är det inte så konstigt, för han tillhör den glömda generationen.

Redan namnet kan ge en ledtråd om vilka de är. Gary och Kjell-Åke var redan omoderna namn när Mikael föddes, men folk hade heller inte börjat döpa sina söner till Vilhelm och Andreas.

Det här är en historia om Mikael. En dag i november förra året började det snöa. Mikael pallrade sig ut i blötsnön och stod – utan att klaga – på en ruggig parkeringsplats och satte på de nya vinterdäcken på bilen. Någon mer snö blev det inte den säsongen. Inte förrän i april, dagen efter att Mikael tagit av de, vid det här laget, slitna dubbdäcken. Det var också dagen innan han fick en sladd i snömodden och kraschade både bil och bonus.

Alltid aningen för sen och alltid aningen för tidig. Mikael är en värdig representant för sin generation.

Den är en miljon eller så, men ändå bara som ett reklamavbrott i demografin. Ett Polen i generationernas krig.

De har alltid varit för unga för att få makt men alltid för gamla för att revoltera mot makten. De hamnade för långt bak i välfärdsstatens kedjebrev för att få njuta subventionerna men var för vuxna för att strunta i systemet och jobba svart.

De är för unga för att ha hunnit tjäna en miljon på sin lägenhet, men tillräckligt gamla för att ha hunnit förlora en halv.

De hann aldrig få statssubventionerade studieresor till Vietnam, Cuba och Tanzania och nu är de för etablerade för årlånga apexresor till Australien.

De har knappt rest alls. När de blev gamla nog, var det redan för farligt att lifta, ändå har de vartenda år varit ett år för

gamla för att få köpa interrail kort.

Inte har de haft det så kul heller. Studentmössan var avskaffad när de gick ut skolan men studentfesterna var ännu inte återinförda. Skojigheter som fri sex, massor med rödvin och storfamilj var de för små för att vara med om. Och för romantik, ölprovning och kärnfamilj har de varit för gamla.

När de växte upp var biograferna redan nedlagda, krogarna hade långa köer och TV var kass. Nu finns det hundratals kabelkanaler och krogarna priskrigar. Och då är de plötsligt för gamla för sänt.

Deras ungdomskultur är nedtystad. De var för unga att uppleva när Leonard Cohen var poppis och nu är de för gamla för att veta att han är poppis igen.

I tjugo år fick de höra nostalgiskt tjat om Elvis och Tommy och Beatles. Nu skrånas det rapp och acid och raveparties.

Först mycket sent, med återupptäckten av Flipper i TV och återupptäckten av ABBA har deras epok fått något annat än hån. Det är så dags.

En gång ansågs det intressant att höra ungdomar i TV kalla vuxna för kapitalistlakejer. Sen var det enda intressanta i tio år dessa f d ungdomars problem med universitet, barnomsorg, 30-årskris och 40-årskris. Nu anses det intressant med direktsändningar från Fryshuset där ungdomar kallar vuxna för jät-teproppar.

Alltid har de hamnat tio år fel.

I striden mellan 40-talisternas egocentrerade besserwissrar och 60-talisternas narcissistiska opprorsmakare, har de stått förundrade och tittat på. Utan klagan och utan gnäll har de helt enkelt skött sitt.

Visst är den tysta generationen värd en hyllning. 1950-talets kvinnor och män.